

nybble *nib'l* (alt. “nibble”) n.

[from v. “nibble” by analogy with “bite” ⇒ “byte”]
Four bits; one hex digit; a half-byte. Though “byte” is now techspeak, this useful relative is still jargon. Compare **byte**; see also **bit**. The more mundane spelling “nibble” is also commonly used. Apparently the “nybble” spelling is uncommon in Commonwealth Hackish, as British orthography would suggest the pronunciation *ni:'bl*.

- From The Jargon File

Me emme osaa tehdä tämän parempia kansia.

Osaatko sinä?

Hyvästä kannesta voi voittaa palkinnon.

Ehdotukset ja kysymykset:

nibble@tite.cs.tut.fi

Puheenjohtajan palsta

Aurinko näyttää jo kultaisia päivänsäteitään ja ilmassa voi jo aistia luonnon heräämisen tuoksun. Näin sinäkin päivänä, kun 27.3. kiltamme jäsen Jari Juhani Niemi poistui keskuudestamme.

Kuolema herättää meissä monenlaisia tunteita. Pelkoa, ahdistusta, ehkä outoa helpotusta tai kokonaisvaltaista tyhjää oloa. Kuoleman syistä, vainajan taustoista, surevan suhteesta vainajaan riippuen.

Kuolema pysäyttää muutakin kuin poismenneen. Ja siitä pienestäkin hetkestä, jossa ihminen pysähtyy, syntyy jotain. Ehkä se on uuden tunteen kokeminen raskaassa tilanteessa tai ystävän tunnistaminen hädässä.

Kuten joku suuri viisas on joskus sanonut: "Kuolemasta alkaa aina uusi elämä, ja elämästä aina uusi kuolema." Näiden sanojen merkitystä ja elämän kiertokulkua eri muodoissaan toivon jokaisen pysähtyvän hetkeksi miettimään.

Jarin vanhempien ja ystävien suruun osaa ottaen,

Anna Katajainen

Nibble 2/2000

JULKAISIJA

Tampereen TietoTeekkarien Tuki ry

TOIMITTAJA

Tampereen TietoTeekkarikilta

PÄÄTOIMITTAJA

Ville Vehviläinen (nibble@tite.cs.tut.fi)

TAMPEREEN

TIETOTEEKKARIKILTA

Tampereen teknillisen korkeakoulun
ylioppilaskunnan alayhdistys

POSTIOSOITE

HB 106
PL 553
33101 TAMPERE
FINLAND

KILTAHUONE

HB 106 (1. kerros)
Hermia III (Hermitec)
Hermiankatu 12 C
Hervanta, Tampere

SÄHKÖPOSTI

tite@cs.tut.fi

WORLD WIDE WEB

<http://tite.cs.tut.fi/>

PUHELIN

+358 (3) 365 2701

TELEFAX

+358 (3) 365 3802

Sisällys

Puheenjohtajan palsta	2
Haisevaa vappua.	4
Huimapäiden hukkaputki	5
Kissan siivousvinkit	9
Tarua vai vielä suurempaa kusetusta?	10
Thö VOIMA!	14
Giganttista giggailua	16
Tältä tieltä ei ole paluuta	17
Viikon ohjelmointitilitys	18

ñaisevaa vappua.

Nibblen toimitus on varpaillaan, sillä paperimiesten lakko tuo uusia uhkia lehtimiehen päivittäiseen työhön. Valaisenpa asiaa.

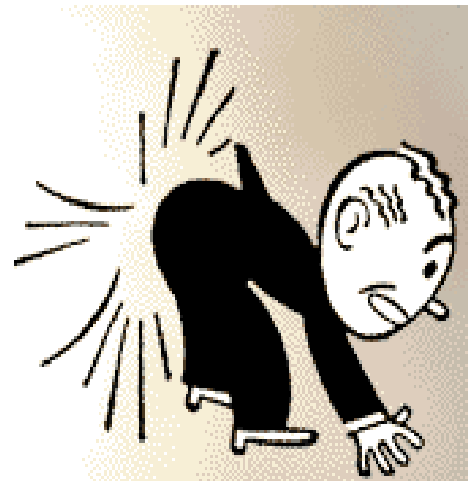
Perinteisesti juttujen pähkeminen on sangen epäkiitollista hommaa, koska hyvin harvoin saa kuitenkaan aikaiseksi mitään mitä Nibblen peruslukija kokisi kiinnostavaksi. Tämä luo toimittajille suunnattomat paineet, jonka vuoksi he kittaavat päivittäin päälärikaupalla kahvia. Kahvi on taas omiaan edistämään suolen toimintaa, jolloin käytännöllisesti katsoen puoli päivää hurahtaa saniteettitiloissa puhisten.

Raskas työ vaatii myös raskaat hovit. Lehtimiehen palkalla ainoaksi alkoholivaihtoehdoksi jää kotiviini, jolla on myös todettu olevan laksatiivista vaikutusta. Illan hurvittelut ripitetään vanhan kaavan mukaan viimeistään vatsakramppien siivittämällä aamuscheissella.

Normaalioloissa tämän vielä kestää, mutta valtakunnan huono-osaisimmat ja pienituloisimmat, eli paperityöläiset, päättivät mennä lakkoon ja näinollen toimittajalle elintärkeän wc-paperin valmistushihnat seisovat paikallaan. Muutamien viikkojen päästä paperi on loppunut ja ilman paperia puhtaiden kalsareiden määrä vähenee exponentiaalisesti joihinkin fysikaalisiin suureisiin nähden. Miten tämä vaikuttaa alusvaatemarkkinoihin? Loppuvatko kuponkiuutisista ilmaiset bokserit? Keksitäänkö wc-paperille korvaava hygienianparannusjärjestelmä? Lähettäkää vinkkinne Niksi-Pirkkaan.

Kaikesta huolimatta kannirikasta vappua, eikä sitten lutrata siellä kastekorissa.

Terveisin
Nibblen löyhkä & tuuletus

***Nibblen toimittaja
matkalla, mutta minne?***

Titeenien taisto Otaniemessä eli **HUIMAPÄIDEN HUKKAPUTKI**

Tunnetusti Titeenien taisto on hyvin raskas ja miestä rotan lailla syövä tapahtuma. Tästä syystä TiTe päätti järjestää pienen vauhdinottoexcun ennen varsinaista taistoa, joka tällä kertaa järjestettiin Otaniemessä. Matkalle mukaan lastattiin rauhanlahja TiKille ja matkantekoa vauhdittamaan sekä Uno-kortit että muutama pullo täynnä virvoittavaa juomaa. Hädintuskin oli ehditty Herwoodista pois, kun Uno-addiktit jo kävivät lyömään korttia.

Taukojumppaa telekommunikaatioyrityksessä

Lähtöpäivälle, eli torstaille, oli varattu myöskin yritysvierailu Ericssonille. Ericssonin tädit laittoivat teekkarit jumppaamaan, jotta kaikki olisivat varmasti nälkäisiä. Jumppatuokion aikana Rauhandelegaatio Sanu, Terma ja Siiskonen ottivat suunnan Otaniemeen. Delegaatio sai TiKkiläisten suosiollisella avustuksella kuljetettua Rauhanlahjan (TiTen kiltahuonetta useamman kuukauden koristanut suuri valomainos) TiKin kiltahuoneelle ja taisivat päästä myös weppikameraan. Delegaatio ehti juuri sopivasti takaisin Ericssonille vielä syömään ja kuuntelemaan hieman esitystä.

Unoa porauslautalla

Seuraava matkakohde oli Kinkerella. Ericssonin tarjoamat virvokkeet maistuivat bussissa ja matka sujui rattoisasti. Laivaan majoittuminen kävi kivuttomasti ja saimme vierekkäiset hytit laivan kakkoskerroksesta. Vähän matkan päässä majaansa pitivät muutamat valtiotieteilijätyt ja arvaahan sen, mihin osa TiTeläisistä matkansa suuntasi...

Laivalla laulettiin, kontattiin, keksittiin Unoön uusia TiTesäntöjä™ ja mietittiin, missä Tommi Läntisen basisti oli. Lavalla kun ei basistia näkynyt. Onneksi Tommi kuitenkin signeerasi julisteen, joka tälläkin hetkellä koristaa kiltahuonettamme. Kunhan laivasta oli päästy ulos, ja valtiotieteilijöistä eroon, bussi suunnisti kohti Otaniemeä. Majoittumisen jälkeen tilanne rauhoittui hiukan, uni sai voiton monesta matkaajasta. Olikin hyvä vähän levätä ennen taistojen alkamista.

Unopeli sai taas lisää sääntöjä, muun muassa Nosta-Puoli-Pakkaa -kortin ja C++kortin. Rauhallinen idylli särkyi, kun Jorvaksen excuiliijat saapuivat paikalle. Pian ihmiset virkistyivät ja lähtivät kukin tahoilleen syömään ennen ensimmäisten pelien alkamista.

Taisto alkakoon

TiTen ensimmäisenä haasteena oli pelata Herrasmiesultimatea turkkulaissi vastaan. Valtavan yrityksen jälkeen TiTe taisi hävitä pelinsä. Ihan varmoja asiasta ei kuitenkaan voida olla :)

Seuraava laji oli Kuutiopallo™. Tämänkään pelin tuloksesta en mene vannomaan mitään, vaan veikkaan että se voitettiin tyylipisteillä. Köyden vedossa nuoriso hoiti homman kotiin, Mahen ja Tuomenojan hieman auttaessa vastustajia.

Kurkku kylmäksi

Viimeinen ulkolaji oli Kurkkuviesti. Tyyliissä kaksi ensimmäistä kilpailijaamme Jusa ja Mahe olivat vertaansa vailla. Tosin tyyli hidasti vauhtia ja kilpailu julistettiin päättyneeksi ennen kuin joukkueemme kolmas jäsen oli edes päässyt puoleen väliin urakkaansa. Otimme kuitenkin

kurkun talteen. Se majailee tällä hetkellä pakastimen uumenissa ja odottaa seuraavaa hetkeä, jolloin otaniemeläiset järjestävät kurkkuviestin.

Pelien jälkeen kiltojen hallitukset kokoontuivat hieman juttelemaan mukavia ja nauttimaan ylijäämä viinejä Teekkarimuseoon. Paikalla oli muista killoista kolme edustajaa, paitsi meiltä. Me emme kai osanneet enää laskea siinä vaiheessa kolmeen, vaan menimme kaikki seitsemän paikalla ollutta hallituslaista esittäytymään. Viiniä ja patonkia riitti kuitenkin kaikille.

“Otaniempeli on rikki”

Illan kuninkuuslaji, Otaniempeli, oli kuitenkin vielä käymättä. Mahe, Jusa ja tapaturmavastaava Samppa-Pamppa olivat koko päivän valmistautuneet huolellisesti tulevaan peliin. Kunto oli korkealla ja tankattu oli tasaisen varmaan tahtiin. Peli pääsi alkamaan. Kaljoja tuhoutui hyvässä tahdissa ja tutuksi tuli sanonta "Tampere syö!". Kimble ruudussa Jusa päätti varmistaa pelin kulun ja heitti nopilla tuplakuutokset.

Kuuden kaljan ja muutaman jellyn jälkeen huomattiin tankkauksessa olleen jotain vikaa. Jusa ja Samppa tekivät nimitäin "konoset". Otaniemeläiset veivät kuitenkin pelin voiton ihan viime metreillä poikien nenän edestä.

Kovin kauaa ei mennyt kun Mahe ja Jusa päätettiin yhteistuumin viedä nukkumaan. Sampan mielestä Otaniempeli oli rikki, siitä kun ei kuulemma tullut edes känniin... Samppa jaksoikin ilahduttaa muita matkaaajia puolivolteillaan vielä aamutuimaan. Mahe puolestaan ilahdutti muita matkaaajia tyhjentämällä mahansa sisällön makuupaikan lattialle.

Voitto kotiin

Vielä viimeinen taistelu oli käymättä illan tässä vaiheessa. Kovasta yrityksestä huolimatta TiTe oli toinen kahdesta jäljellä olevasta kilpailijasta. Toinen oli OTiT. Sanu, Jouni ja Samppa suostuivat kamppailuun, jotta saataisiin taisto kunnialla loppuun. Välineiksi annettiin miekat. Vähintään kaksi kolmesta erästä voittanut kilta olisi voittaja. Sanu ja Jouni taistelivat ansiokkaasti ja hävisivät omat eränsä. Samppa päätti kuitenkin voittaa, olisi kuulemma itsetunto kärsinyt liikaa tappiosta. Tuomaristo suuressa älykkyydessään kuitenkin päätti julistaa TiTen voittajaksi. Titeenien taiston ensi vuoden järjestämisvastuu siirtyi näin TiTelle.

Puheenjohtajamme Annakin ehti tässä vaiheessa Otaniemeen. Illan vietto jatkui voitonjuhlinnan merkeissä saunalla, jossa sai paistaa virtuaalimakkaraita virtuaalitulen ääressä.

Rahastusta ja hajustusta

Jossain vaihetta aamuyötä Samppa alkoi rahastaa kaikkia. Suunnittelimme Rasputtimeen rahastonhoitajien mustia lisälehtiä. Lauluja tuli heti mieleen miljaardeja. "Tahdon rahastella sinua", "R-A-H-A-S", "Rahastan elämää" ja kaikkien suosikki "MeikäReikä" tulivat laulettua kerran jos toisenkin. Samppa heitteli puolivoltteja, puolialastomat miehet veivät Sanua takahuoneeseen ja Petja piristi tunnelma laulamalla. Mitään suurempaa hässäköintiä ei enää yöllä saatu aikaan.

Kun sitten oli aika siirtyä yöpuulle, yksi jos toinenkin kirosi Mahea ja epäonnistunutta nesteiden tankkausta... Majapaikassa oli karmea haju, ja osa porukasta päättikin nukkua rappukäytävässä raittiimassa ilmassa.

Aamulla Otaniemipelaajat Jusa ja Mahe ilmaantuivat kyselemään illan tapahtumista. Sampan makuupussista kuului vain rahastuksen suhinaa ja lähes jokaisen suussa oli rahastuksen maku. Mutta kyllä se elämä voitti pikkuhiljaa ja nälkä kurni suolissa. Pitsat ennen kotiin paluuta tekivät hyvää.

Kertakaikkiaan reissu oli hauska, Unoa tuli lätkittyä kertaluokkaa enemmän ja muistikuviaakin on vielä tallessa.

Kirjoitteli
Sanu
shellste@cs.tut.fi

Kissun siivousvinkit

Kahden ja puolen opiskelijavuoden aikana on tullut nähtyä jos jonkinmoista opiskelijakämppää, joista n. 99% on kuin sikolättejä. (Se puuttuva 1% on se, missä asun itse.) Monet suosivat taktiikkaa, jossa kämppä siivotaan kerran vuodessa tai neljän vuoden jälkeen, kun vihdoinkin pääsee rupusesta solusta omaan yksioon. Yksiöt ovat itse asiassa pahempia kuin solut, soluissa usein tulee edes yhteiset tilat pidettyä jotenkuten kunnossa.

Yleistä kuitenkin on ainainen valitus ja tilitys siitä, kuinka paskaista joka puolella on, mutta silti ei uskalleta tarttua imurin varteen (jos sellainen sattuu kämpässä olemaan). Muutaman huoneistoa läpikotaisin siivonneena ajattelin nyt jakaa siivouskokemukseni kaikkien teidän, rakkaiden lukijoitteni, kesken.

Vinkki nro 1 kuuluu näin: Jos kerran jotain tehdään, niin tehdään se sitten kunnolla saman tien. Aivan turhaa on siivota vain yksi huone ja jättää muut ennalleen tai tampata matot, jos ei aio luututa lattiaa samalla. Kun kerran on tehnyt perusteellisen suursiivon, on kämpän puhtaanapito paljon vaivattomampaa.

Pakollinen sukkahousuvinkki: Etsitään vanhat naisten sukkahousut ja kerätään niihin kaikki irtoava pikkutavara. Toiseen punttiin voi kerätä roskat ja toiseen tärkeät tavarat. Kun puntit ovat melkein täynnä, leikataan sukkahousu haarakiilan kohdalta kahtia ja heitetään toinen puntti roskiin ja toinen säilytetään. Älä sekoita puntteja toisiinsa.

Sekalaisia vinkkejä kylppäriin puhdistuksesta: Hometahrat kylppäriin katosta lähtevät parhaiten pitkävartisella mopin tapaisella vimpaimella, jonka päähän on kiedottu Andyyn ^Û tai vastaavaan kastettu rätти. Hangataan ankarasti tahroja. Tummuneen posliinialtaan saa kirkkaammaksi mm. VIM:llä. Jos muovinen kylpyverho on homeessa, se kannattaa heittää menemään ja ostaa uusi tekstiiliverho, jonka voi pestä pesukoneessa normaalin pyykin seassa 40 asteessa.

Ongelmajätevinkki: Jos kämpästä löytyy myrkyllistä ja syövyttävää natriumpersulfaattia, ei kannata alkaa itse neutralisoimaan sitä, vaan viedä suosiolla Pirkanmaan Jätehuollon kiertäviin REPE ja ROMU- ongelmajäteautoihin. Aikataulun löytää netistä osoitteesta

<http://www.pirkanmaan-jatehuolto.fi/>

Keittiövinkki: Haiseva jääkaappi lakkaa haisemasta, kun sieltä poistaa mädäntyneen purjosipulin. (Ei sitä enää purjosipuliksi tunnistanut, mutta pussissa oli lappu päällä, että purjosipuli, ostettu kaksi vuotta sitten.) Lisäksi kannattaa pyyhkiä jääkaappi kostealla liinalla. Muutenkin ajattelumalli: "Ei se oo mun, se oli täällä ennenku mä muutin tänne." on aivan pöljä, koska itsehän siitä saa kärsiä.

Toivottavasti näistä vinkeistä on apua teille, hyvät lukijat. Ensi numerossa käsittelemme pyykinpesun saloja otsikolla, mihin lokeroon laitan pesupulverin. Siihen asti, muistakaa opiskelijaversio vanhasta sananlaskusta: siisteys on puoli opintoviikkoa.

Kirsi Laiho

Tarua vai vielä suurempaa kusetusta?

Kuten tarkkaavaisimmat lukijamme kenties jo huomasivat, esiintyi siinä virallisemmassa Titeenien taisto -raportissa muutama maininta joukosta eksyneitä lampaista. Tarjoamme siis täten ikäänkuin bonuksena heidän tarinansa.

Ryhmä rämän excursio alkoi Teekkarisaunalta perjantai- aamuna. Oululaisten excursiobussissa oli tilaa reilusti. Kyösti halusi välttämättä saada Harrin matkalle, niinpä bussi ei lähtenyt ilman Tuomenojaa. Harria odotellessa noudimme TEA-clubilta kaksi kyykkäsettiä, Otaniemeen vietäväksi. Setit saatuaamme kyytiin Harri ilmestyi juuri sopivasti ja matka alkoi kohti Ericssonia. Tamperelaiset pitivät bussissa tunnelmaa yllä, kun Oululaiset nukahtivat. Vain muutama Otitin edustaja pysyi hereillä ja heitti huulta meidän kanssamme. Siinä missä TiTen exculla soi Eläkeläiset ja katsotaan Simpsonia, niin Otitit lukevat tekniikkalehtiä ja katsovat b-luokan hydrauliikkarainoja. Matka sujui rattoisasti, jos ei katsonut väärin paikkoihin vaan tyytyi keskustelemaan ja hörppimään olutta. Reissun pahimmat jutut olivat kyllä sarjassa "pissa ja kakka". Miten on mahdollista jättää vauhtiraita pytyyn ulkopuolelle ? Entä hajottaa pytty istumalla ?

Meidän osalta bussimatka loppui hieman ennen Ericssonia. Oululaiset päättivät dumpata meidät Jorvaksen Shellille, jotta emme saisi Ericssonin tarjoamia oluita!

Hrrr, täällähän on kylmä

Nou hätä. Matkakassamme tyhjyydestä huolimatta reissu ei päättynyt dramaattisesti viiden teekkarin ja yhden teekkarinalun janoiseen jäätymiskuolemaan. Helpostihan sitä luulisi että IsollaKylällä(tm) olisi lämpöasteita enemmänkin kuin molemmat kaksi. Onneksi melkein kaikki olivat jättäneet tavaransa (mukaanlukien takit) bussiin, niin tekemisen puutetta ei päässyt syntymään. Viluisa hyppely ja olutpullon syleily toivat lohdutusta tupakin ohella hyiseen päivystyskeikkaamme Shellin baarin pihassa.

Pikaista apua anuksen jäätymiseen tarjosi, ainakin osakkaille, reilu säkillinen halkoja. Kovin oli nuiva ja ymmärtämätön ilme shellin sedällä ostotapahtuman aikana. Huumorintajun puutetta tiemmä.

Leipää ja sirkushuveja

Tupakkikin alkoi jo maistua puulle ja olo muutenkin epähyvälle, kunnes Neiti Liftari tarjosi makeat naurut meille, vai olikohan se sittenkin päin vastoin?

Kun ei neiti liftari näyttänyt saavan kyytiä, niin lähetettiin iskuryhmä tarjoamaan paikkaa TiTen excubussista. Jossain välissä nimittäin soiteltiin seilaajatiimille ja sovittiin että tulevat meidät hakemaan. Neiti liftarilla oli kuitenkin niin kireä aikataulu, että tohti (sikäli kuin lontoon kielellä saatiin selville) kohteliaasti kieltäytyä. Pian tosin sitten koko tarjoukselta lähti pohja alta, kun kuultiin että Kuski(TM) ei halua enää yhtään teekkaria matkaan, ainakaan jos ne pitää noutaa Jorvakselta.

Siinä pihalla käkkiessä herätti myös kiivasta keskustelua Jorvaksen sijainti, kun paikka oli selvästi Kauniaisissa Shellin pihalla olleesta Kirkkonummen kartasta huolimatta. Ohan se nyt outoa, että Kauniaisten Shellin pihalla mainostetaan Kirkkonummen Shelliä, eikö?

Yrittänyttä ei panna

Kun viimeksi alkoivat itsekunkin kivekset jo vetäytyä vatsaonteloon lämmittelemään, ei auttanut kuin napata halot kainaloon ja suunnata Ericssonille kyselemään oululaisten jatkoaikeita. Matkan varrella meinattiin jo menettää yksi laumanjäsen urheilun kiroukselle, kun näkyviin ilmaantui futiskenttä. Pienen kyselykierroksen tuloksena sitten selvisi, että pikkuveljeä kutistavassa viimeksi olisi jouduttu viettämään aivan liian kauan, joten eikun kamat bussista ja kohti Jorvaksen junapysäkkiä.

Jorvaksen junapysäkillähän siitä hetken aboilta reittiä kyselyämme päädyttiinkin. Näinkin suuren aseman löytäminen niinkin pieneltä paikalta kuin Jorvakselta hämmästytti meitä kaikkia suuresti. Siinä sitä oli rahaa pistetty haisemaan. Tuossa pysäkillä junaa odotellessa Petja päätti vihdoinkin päästää meidän muiden Shellin pihassa estelemän sisäisen pyromaaninsa valloilleen ja alkoi kasaamaan puita liikennemerkin juurelle. Ollilta ryövätyt sytkärin kanssa siinä aikansa räpellyttyään joutui yllättäen hirveästi möykäten lopulta tunnustamaan puut voittajaksi. Montaa pettynyttä ei löytynyt. Juniakin jyrisi ohitse, mutta eivät vain pysähtyneet ja saimme jatkaa oluen litkimistä vapaammissa merkeissä. Vapaammissa sikäli että tuonne paikallisjunaan lopulta päädyttyämme pieni varovaisuus valtasi kupin kallistelua, humalatila ei siis ollut vielä aivan käsin kosketeltavissa.

Kiihkeää keskustelua käytiin jäädäänkö junasta jo Espoossa ja hankitaan siitä itsemme epämääräisin keinoin Otaonnelaan vai jatkammeko Helsinkiin asti menemme sieltä junalla. Suhteellisen helposti loppujen lopuksi päädyimme jälkimmäisen vaihtoehdon puoleen, kukaan meistä kun ei varmaksi tiennyt missä Espoossa olisi pitänyt jäädä pois saati sitten miten siitä eteenpäin. Kartan toki olisi voinut löytää, mutta luultavasti Mahe olisi kuitenkin sen perusteella päätellyt olevansa Kauniaisissa. Niin, ja olihan meillä loppumatkasta päivää piristämässä Kikka.

Kikka olikin oikein mainio tyyppi, muitten katsoessa meidän temmellystä sivusta häkeltyneenä, Kikka tuli heti meidän viereen kertomaan tarinoitaan. Mainittakoon, että Kikka oli parhaat aikansa nähnyt, noin 30 vuotias yksinhuoltajaäidin äidin näköinen alkoholiin suuntautuva nainen :). Asemalle päästyämme päätimmekin suunnata siis suoraan Otaniemeen. Asematunnelissa tuli tosin hieman porukalle tarve käydä vessassa, joten porukka suuntasikin AssanVessaan. AssanVessanKassa ei halunnut myöntää tinkimisestä huolimatta alennuksia, joten ei siinä sitten muu auttanut kuin maksaa täydet 5 markkaa / laaki. Ulkopuolella Petja hieroikin jo kauppaa kännykänlaturista, jonkun mustalaisen kanssa. Harmi vain, ettei kännykän laturi käynyt Petjan puhelimeen, joten se jäi ostamatta. Suuntauduttuamme linja-auto asemalle, kävikin ilmi, että bussilla päästään Otaniemeen suhteellisen vauhdikkaasti. Tosin matka meni vielä vauhdikkaammin Jussilta, joka kaikesta huolimatta ehti nukahtaa/sammua/hyytyä (yliviivaa tarpeeton) matkalla Otaniemeen. Halkopinomme bussissa herätti hieman epäilyksiä, että aiommeko polttaa bussin, mutta sitä emme onneksemme tehneet. Mainittakoon, että Otaniemessä on maailman kalleimmat bussit (16 markkaa / kerta / 15 minuutin matkasta)

Grande Finale, hoplaa

Kun Otaniemi vihdoin häämötti, päätimme tehdä vielä ekskursion TKY:n sihteeristöön. Ollin ja Harrin johdatuksella löysimmekin tiemme tuonne TKY:n päämajaan, ja herätimme varmaankin aimo annoksen hilpeyttä työn raskaan raatajissa. Eivätpä tainneet osata odottaa Ryhmä Rämän vierailua. :) AssanVessanKassan käyttöön kyllästyneetkin saivat vihdoin helpotusta oloonsa, kun sihteeristö tarjosi tähänkin ilmaiset palvelut. Kun aika kuitenkin alkoi käydä pitkäksi, päätti iskuryhmämme siirtyä kohti majoitustiloja. Tosin virvokkeet olivat päässeet uhkaavasti loppumaan, joten käytimme vielä lähikaupan palveluita hyväksemme ennen kuin aloitimme matkamme viimeisen taipaleen kohti muita Taistoilijoita. Tiedä sitten oliko jälleennäkemisessä iloa eli ei, Ryhmä Rämä pääsi kuin pääsikin perille tuttujen naamojen luokse. Siitä sitten alkoi Titeenien Taisto, mutta se onkin jo aivan eri juttu se...

Ryhmä Rämä,

starring
Harri Tuomenoja
Markus Heikkilä
Olli Vistbacka
Jussi Mustonen
Petja Venäläinen
Mikko Puonti

Tämä mies näyttää...

Thö VOIMA!

Aika: 26.3.2000
Paikka: Helsingin Messukeskus
Syy: Teekkaritempaus
Ryhmä: Thö VOIMA!
Aihe: VII-KIN-KI

Lauma naisteekkareita kävi Helsingissä aerobicin SM-kisojen yhteydessä pidetyissä HI HOP!-kisoissa tempaisemassa. Kilpailussa oli erikseen sarja opiskelija- ja työryhmät. Huikea kahdeksan joukkueen kilpailu päättyi teekkareiden hiellä ja työllä ansaittuun kunniamainintaan. Mutta mistä viikinkishowssa oikein oli kyse?

Kaikki alkoi siitä, kun TiTen hallituksen naiset harjoittelivat hallituksenvaihtositseille ohjelmaa. Tanssinumeron harjoittelun lomassa kuunneltiin muutakin musiikkia, ja sattumoisin eteen sattui Tony "Viikinki" Halmeen kappale Viikinki.

Siinä kappaletta kuunnellessa tulikin heti mieleen samaisella viikolla olleista Visitors-bileistä erään vanhemman titeläisen tieteenharjoittajan vastaisku teknomusiikille. Hänen koreografinsa oli häkellyttävän erilaista. Viikinkibiisin kuultuamme tiesimme heti, että se koreografia kuuluu juuri siihen musiikkiin. Niin tehtiin vaihtositseille myös toinen, rennompi ohjelmanumero. Ohjelmanumero, jossa pullistellaan naisten viikinkivoimalla!

Viikinkiohjelma tehtiin vain yhden kerran huvia varten, tanssiksi, jota ei ikinä enää esitetä missään. Se oli vain vaihtositsejä varten. Alkuperäinen show, jonka ohessa tämä keksittiin, oli ajateltu esitettävän myös GooMilla, kun kerran oli jo show valmiina.

Tuli GooM, ja GooMshown jo odottaessa oven takana huomasimme, että meillä on oikeat kannet, mutta väärä cd-levy mukana. Noh, sattumalta meillä oli kuitenkin viikinkimusa mukana, ja niinpä esitimme varaohjelmamme.

No sainpa siinä sitten idean, että kun tätä nyt on jo menestyksekkäästi esitetty kahdessakin paikassa, niin miksipä ei mentäisi esittämään se myös valtakunnallisella tasolla. Aerobicin SM-kisoihin. Kisoissa on opiskelijat ja työryhmät -sarja, johon me sovimme vallan mainiosti. Joukkueen kokokin kasvoi siinä kolmesta voimanasesta yhdeksään. Mukana ovat mm. TiTen, Hiukkasen ja TTKY:n hallitusten puheenjohtajat, TTKYH:n viime vuoden puheenjohtaja, jne.

Itse kisoihin lähdetään TurVoKe:n edustajana. Harjoituksia oli pari kertaa viikossa, ja viimeisimmissä treeneissä vain hiottiin suorituksia yhdenmukaisemmaksi. Apuna käytettiin videokameraa, jolloin jokainen voi nähdä miltä ohjelma näyttää ja mitä itse pitäisi parantaa. Ohjelma ei ole missään tapauksessa vaikea, mutta yhdenaikaisuus vaati paljon harjoittelua. Ohjelmaa on myös muutettu useaan kertaan suurelle yleisölle hieman sopivammaksi. Härskit osat ovat kyllä silti mukana :). Esiintymisasuna meillä oli mustat jazzhousut, musta hihatton toppi, aerobic-tossut/lenkkarit, tuimat "street"-aurinkolasit sekä tietysti teekkarilakki.

Ohjelma itsessään on parodia "oikeista" aerobiccaajista, heidän liikkuvuudestaan, voimastaan ja notkeudestaan sekä aerobic-kisojen pakollisista kuvioista. Haluamme esityksellämme osoittaa ihmisille, että liikunta voi olla hauskaa kokoon ja muotoon katsomatta, ja ettei aina pidä kilpailla tosissaan. Alunperinhän ajatus oli, että mukaan ei oteta yhtään "minimini"-ihmistä vaan reilunkokoisia, ronskeja naisia. Pikkuisen tästä jouduimme antamaan periksi, mutta laatua se ei ole juurikaan häirinnyt.

Kyseessä on samalla myös teekkaritempauks, jolle yritetään hankkia mahdollisimman paljon kuuluisuutta eri tiedotusvälineissä. Teekkaritempauksen ideana on tuoda julki teknillisissä korkeakouluissa sykkivää naisvoimaa ja sitä kautta markkinoida teekkariutta myös naisille.

Päivää ennen kisoja kävelin messukeskuksessa aerobic-ohjaajille tarkoitetun ideapäivän tauolla. Kävin katsomassa HI HOP!-kisan seurasarjaa, ja yllätyksekseni huomasin erään pienen tytön kävelevän Tony Halmeen pullistelukuvakortin kanssa edestakaisin innoissaan. Ajattelin siinä samassa, että itse Viikinki on ihan varmasti näillä messuilla mukana. Ja niin olikin! Löysin hänet jakamasta nimikirjoituksia eräällä standilla. Kävin rohkeasti pyytämässä häneltä nimikirjoitukset kaikille joukkueemme jäsenille ja lisäksi kysyin, kiinnostaisiko häntä tulla katsomaan showtamme, koska olimme sentään tehneet koreografian hänen biisiinsä. Hän lupasi saapua paikalle.

Kisapäivä koitti, ja yhdessä joukkueen kanssa kävimme vielä varmistamassa, että Viikinki muistaisi saapua paikalle oikeaan aikaan. Siinä samalla kuvautimme itsemme Viikingin kanssa internettiin, sportus-nimisen firman kotisivuille. Ja niin siinä kävi, että Tony Halme oli katsomassa showtamme. Huikeaa! Oli hienoa katsella lavalta, kun hänen ilmeensä vaihtui tuimasta nauravaksi, showmme oli hänelle siis mieleen :). Yleisö oli meidän showmme aikana enemmän mukana kuin muiden, sen verran uutta tyyliä tuotiin esiintymiseen. Se oli mahtava tunne, kun yleisö taputtaa hurjasti musiikin tahdissa! Välillä ei tosin aina tiennyt, kuinka moni katsoi meitä ja kuinka moni Viikinkiä!

Kisat päättyivät meille mieleisesti, tulimme pistesijoissa neljänneksi. Sitä tärkeämpi oli kuitenkin saamamme kunniamaininta, sillä kisoissa palkittiin vain kaksi joukkuetta, voittaja ja kunniamaininnan saanut joukkue. Noh, sen lisäksi me olimme tietysti moraaliset voittajat...

Kaikkia urheita viikinkejä kiittäen,
-Anna Katajainen

P.S. Kisat poikivat myös uuden esiintymisen. Meitä pyydettiin Akateemiseen Wartiin shouvaamaan, ja sinnehän me sitten menemme! Tilauksesta voimme toki esiintyä muuallakin...

Giganttista giggailua

Tarinoita elävästä elämästä:

Olin jo pitkään ja hartaasti harkinnut sijoittavani tietokoneeseen.

Sillä olinhan sentään päässyt Hervannan Teknilliseen Korkeakouluun opiskelemaan tietotekniikkaa. Perusteellisena miehenä harkinta-aika venyi odotettua pidemmäksi, joten vuodet vierähtivät ja säästöt hupenivat. Fuksivuosi vierähti vuonna 1991-1992 iloisesti kaikkeen tutorryhmän ja TiTe-killan järjestämään toimintaan ja hyvinhän siinä pärjäs koulun koneilla. Jatkovuosina pestit veivät Ylioppilaskuntaan ja PerinneSeuraan, joten ei ollut tarvetta hankkia omaa konetta, kun kerran käyttökelpoisia koneita löytyi TTKK:n päätalon uumenistakin.

Vihdoin vuonna 2000 rävähti, kun vaimo uhkaili muuttavansa pysyvästi poronkasvatusalueelle Rovaniemelle, jos en hommaa konetta ennen kesää, jotta hän voisi tehdä gradunsa Tampereelta käsin. Ei siis auttanut kuin ruveta selailemaan lehtimainoksia, newssien myynti-ilmoituksia ja muita medioita. Sattumalta bongasin Giganttisen ison mainoksen Aamulehdestä, jossa kaupattiin tietokonepakettia alle viidellä tonnilla kaikkine herkkuineen. Piti vielä kysyä koneiden hardware-puoleen perehtyneiltä kavereilta, josko mylly on riittävän tehokas jauhamaan ainakin karkeapaahtoista, jos ei ihan espresso kaivannut. Tuomio oli myönteinen ostopäätökselle ja niin lähdin suihkimaan samana päivänä klo 10.00 aukeavaan liikkeeseen, joka runsaalla mainostuksella oli luonut paineita kulutushysterialle.

Ajelin rauhallisesti valtavyylä klo 09.50 juuri Messukylään vievän sillan ali, kun vaimoni Heidi kiekaisi, että JARRUTA hyvä mies ihmeessä. No miehen jarrutin, kumit savusi ja sain pysäytettyä P | s | ni juuri ennen liikennerruuhkaa. Oli nimittäin kehittäneet autojonon Jäähallilta Messukyläntien kohdalle ja eihän sitä tajunnut, että autot seiso, ennenkuin vieresta kuului ruisrääkän raakuntaakin kauhiampi räkäisy.

Siinä sitten köröttelin 5 minuuttia ja 100 metria eteenpäin, kunnes huomasin tiellä olevan kaistojen valissa aukon. Aukon viereisessä tolpassa oli oikein vasemmalle käännetty ylösalaisin olevan U:n muotoinen nuoli, joka suorastaan kehoitti tekemaan U-käännökseen. No minähän tein sen, kun muutkin autot harrastivat sitä silleen ja pääsin toisen puolen liittymästä kurvaamaan Prisman takapihaan klo 09.58. Siellä oli koko Prisman 1000 paikan parkkialue kaaoksessa mutta onneksi kiltit elakeläismummelit ja ukkelit oli pestattu (varmaan kahvipalkalla) näyttämään parkkiruutuihin opastuksia oikein keltaiset liivit päällä. Ja sain autonkehveleen sumplittua hetkessä vapaaseen paikkaan, tosin 400 metrin päähän gigantista.

Mie sitten hölkkäsin Gigantin kulmille klo 10.01 ja siinä aikani ihmettelin, että mikä helevetin karjalauma ja hulabaloo sinne on iskenyt. Oli makkaran ja hattaran myyjää, Aamulehden kaupittelijaa, Radiotoimittajia ja varmaan tsiljoona ihmistä viiden metrin levyisessä jonossa oikealta talon ympäri. Enhän mie sinne jonon hännille viittinyt männä, kun vasemmalla puolella ovea oli n. 50 "viksumpaa", jotka oven auettua rynnivät keltaisen lippusiimankin katki-poikki, joten mie painuin siinä peesissä, kuin Tommy Ekblummi parhaimpina aikoina esteiden yli.

Sisällä olikin hirvee liikennesumppu Canonin halpoja väriprinttereitä, josta ei päässyt ohi, ellei ottanut yhtä kainaloon, sillä muuten ei olis saatu kulkutilaa kaikille jonossa aamusta asti värjötelleille. Aikani miihailtuani löysin tietokonemyyjän, joka kirjoitti koneen lunastuslapun päätteelleensä. Sitten marssin maksamaan kassalle ja kuitilla sain koneen "varastonarikasta" ulko-ovelta. Koko hommaan meni n. 15 minuuttia vatulointineen, joten ei siinä paljoa ehtinyt mummojen jalkoihin jaada. Kauheesti kyllä kansa kantoi kaikenmaailman koneita ja kilkuttimia, kun kerran kulutushysteria kolahti kukkaron kantajiin.

Nytpä olen sitten yhtä paketillista tietokoneroipetta "rikkaampi". Kukahan kävis pistämässä vintoussin kayntiin, ettei tarttis manuaalia ruveta lukemaan... Ylimääräisen printterinkin voisin kaupata asiasta kiinnostuneelle alle ohjehinnan (595mk).

Pietu, kooraja

TÄLTÄ TIELTÄ EI OLE PALUUTA

Kun tulin teknilliseen korkeakouluun, en mä mistään mitään tiennyt, olin vaan kuullut puhuttavan juttua.. sitten jossain vaiheessa totuus selvis mulle ja sain tietää miten yleistä se todellisuudessa oli ja miten sitä harjoitettiin julkisesti, se oli ihan normaalia, jokapäiväistä, sakki näytti siltä kuin osa olisi ylpeitä siitä.. Mä aattelin aluksi että mä pysyn erossa siitä kokonaan, mutta sitten ne lupas opettaa mulle että miten sitä käytetään ja miten hyviä "viboja" siitä saa.. ja ilmatteeks vielä! noh, olin mä itseasiassa kokeillut jossain yläasteella jotain basicia, mutta en mä silloin vielä koukkuun jäänyt. Mutta kun kaikki muutkin meni sinne laajan kurssille ja mä tunsin jääväni pois kaveripiiristä jos mä en menis niitten mukana sinne. Mä aattelin että ei siitä voi mitään pahaa seurata jos mä ihan vähän vaan kokeilen, ja jos alkaa tuntua siltä että se vie mukanaan niin sitten lopetan heti!

Aluksi mulle riitti ihan pienet kikkareet, viikottain parikymmentä riviä ja silleen.. tuli ihan hyvät vibat kun ne onnistui, ja sitten aloin siitymään vaan isompiin ja isompiin kikkareisiin. Siinä vaiheessa olivat mukaan tulleet jo oliot ja kaiken maailman dynaamiset jutskat.. eräänä yönä mä heräsin todellisuuteen ja huomasin väsänneeni reilu tuhatrivisen kikkareen laajaa varten, silloin mä ihan oikeesti ajattelin että nyt saa riittää. Nyt mä lopetan, palautan enää tän harkan ja sitten lopetan.

Mutta vielä mitä.. sitten ne tarjos mulle keikkaa javakehityksestä, mulle maksettais tuntuvasti siitä.. silloin mä jäin lopullisesti kiinni, nykyään mä käytän sekaisin c++, javaa, SQL:llä ja tiedä vaikka mitä, joskus jopa html:llä jos ei mitään muuta enää satu olemaan. Mä olen nähnyt sen, mä näen sitä vieläkin, älkää tehkö samoja virheitä kun mä olen tehnyt, älkää menkö siihen kierteeseen!

"choose life.."

Nyyti & Ahma

Viikon ohjelmointitilitys

Tuskaisen päivän jälkeen aloin luomaan maailman yksinkertaisinta ohjelmaa. Ohjelman piti tulostaa tiedostosta kaikki muut rivit paitsi rivit, jotka ovat tyhjiä tai jotka alkavat #-merkillä. Triviaali ohjelmointitehtävä siis, ajattelin ja päätinpä taas pistää perli-tulkin pystyyn ja ruveta vääntää koodia. Hetken pähkittyäni keksinkin omasta mielestäni nerokkaan tavan tehdä ohjelma:

```
#!/usr/bin/perl
open(INPUT, $ARGV[0]);
while ( <INPUT> ) {
    chop;
    if ( $_[0][0] ne "#" || $_[0][0] ne " " || $_[0][0] ne "\n")
    {
        print $_;
        print "\n";
    }
}
close INPUT;
```

Mutta ei, ei perkeleen perli-tulkki ymmärrä moista. Siinä sitten taottiin päätä seinään ja mietittiin, että miten perli käsittelee \$_-muuttujaa ja miten sitä indeksoidaan. Tuhansien kokeilujen, referanssisivujen selailun, kamelikirjan tutkimisen ja nöyryyttävimpänä irkistä kysymisen jälkeenkään kukaan ei osannut neuvoa.

Tämä oli suhteellisen nöyryyttävää lupaavalle perli-koodarille, joka oli vääntänyt sillä useita sovelluksia, joten periaate "periksi ei anneta" iski taas päälle. Tokihan saman ongelman olisi tehnyt jollain kielellä, jota ihmiset ymmärtävät (Pythoni, TCL ja C++), vartissa, mutta itsetunto ei antanut periksi. Pakkohan toi paska oli saada toimimaan.

Sitten selviääki, että perli ei yllättäen indeksoidakaan stringejään samalla tavalla kun c++. On se kumma, kun näille ohjelmointikielille ei osata luoda standardeja. Kas kummaa, piti olla substr(\$_,0,1), että saadaan eka merkki ulos. Tadaa ja eikun kokeilemaan, mutta Ei helevetti, ohjelman paska ei vieläkään toimi. Sitten aletaan tutkia taas sivuja, ei voi olla noin hankalaa saada yksi if-lause pelaa, mutta ilmeisesti tää on niin tätä. Ww.w.perl.orgista luulisi löytyvän apua ongelmaan, mutta ei tunnu auttavan tyhmää koodaria mikään.

Mutta sittenkuin salamana kirkkaalta taivaalta iskee päähän, että tässä on taas tämä perinteinen ongelma, jospa vaihtaisi | -merkkijonot &&-merkkijonoiksi, niin homma varmaan alkaisi toimia :)

Ja kas kummaa homma toimii kuin unelma, kyllä nyt kelpaa.

Tarinan opetus on: Ohjelmointi on kivaa, näinkin monimutkaiseen ongelman ratkaisuun sai uppoamaan kolme tuntia aikaa.

Ai niin se valmis ratkaisu tulee tässä, jos joku ihmettelee :)

```
#!/usr/bin/perl
open(INPUT, $ARGV[0]);
# Loopataan kunnes tulee tiedoston loppu
while ( <INPUT> ) {
    chop;
    $merkki = substr($_,0,1);
    if ( $merkki ne "#" && $merkki ne " " && $merkki ne "\n")
    {
        print $_;
        print "\n";
    }
}
close INPUT;
```

Hyvää päivänjatkoa, koodausjedinne poistuu paikalta.

Boolean algebraa opetteli
Petja

uusmedialle.

Osaa olennainen, tule meille!

PLENWARE

Sumeliuksenkatu 18 B, 33100 Tampere
Puh. (03) 276 0300, fax (03) 276 0321
Email jobs@plenware.fi, www.plenware.fi

TiTe 9 vuotta

Tampereen TietoTeekkarikilta juhlisti 9-vuotista taivaltaan perinteisin menoin ravintola Hermitecissä huhtikuussa. Tässä hieman filmille tallentunutta juhla- ja jatkotunnelmaa.

Ykköspöydän jengi

Timo Soikkeli, seremoniamestari

Hallitus vastaanottaa KoRK:n lahjaa

Tapahtumien kulku jatkoilla...

... oli kokolailla ...

... ennalta arvattavissa.